

Rigsdagstidende.

1851. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 247.

Anden Session.

67de Møde.

Torsdagen den 16de Januar.

(Fortf.)

Lunde (fortf.): Dette er ikke Tilfældet i Søetaten, hvor den overveiende større Deel bestaaer af Haandværkere eller af saadanne Mænd, som dog i en ikke kort Arrække have maattet uddanne sig i et vist specielt Fag; dem kunde man derfor ikke saa let faae, dem maatte man tilbyde en Betaling, som, om den end var ringe, dog nogenlunde kunde tilfredsstille Livets Fornødenheder; man overveiede da, hvorledes man paa billigste Maade skulde komme ud af det med dem, og man fandt, at det vilde være ved at give dem, hvad de behøvede, Størstedelen in natura og saa lidt Penge som muligt. Nu skrede imidlertid Luderne frem, saa at den øvrige Haandværksstand fik nogen Forbedring i sine Indtagter, men disse Folk, som staae i Statens Tjeneste, krymper man sig ved at give Mere, fordi de ere bundne til Tjenesten paa visse Aar; man blev altsaa ved at holde dem for det omtrentlig samme Gehalt, man engang havde tilstaaet dem, og benyttede sig af, at de vare bundne til Statens Tjeneste. Jeg tvivler ikke paa, at naar Forholdene gestaltte sig anderledes, og naar det bliver, som det her er udtalt og erkjendt af Ministeriet for at være det Rette, at de ikke længere blive bundne til deres Post, det da vil vise sig, at man ikke kan faae dygtige Folk til den Gagering, som nu finder Sted. Men, vil man sige, saa maa jo hele Sagen være afgjort derved, at man løser dette Baand, at man hæver det, saasnart som muligt, og lader dem søge deres Erhverv, hvor de kunne, hvis de ikke ere tilfredse; men, mine Herrer! det vilde vistnok være en stor Uretfærdighed. Da de ere indlevede, indøvede i visse Retninger og visse

Arbejder, og man nu vilde sige til dem: gaaer og søg Jer noget Andet, hvis I ikke ere fornøiede med dette. — vilde det være høist urigtigt. Man maa nemlig erindre, at Størstedelen af disse Folk fra Bårnsbeen saaledes ere tvungne til at blive, hvor de vare, og uddanne sig, som de ere, og at de ikke kunde komme ud af denne deres Stilling, med mindre de kunde præstere en Sum, der for dem var overordentlig stor. De ere saaledes tvungne til at anvende deres bedste Aar, hvor de ere, og det er altsaa ikke at stille Sagen ganske paa et retfærdigt Standpunkt, naar man, efterat have benyttet maaskee deres bedste Aar, saa siger: naar I ikke ere fornøiede, kunne I gaae. Jeg troer, at man skylder Fortidens mindre rigtige Foranstaltninger at tage disse Omstændigheder i Betragtning og søge at aflægge dem saaledes, at det nogenlunde staaer i Forhold til, hvad Mænd i lignende privat Stilling have. De ville af de Tal, jeg har tilladt mig at meddele, see, at, naar man regner alle deres Indtagter med, hvad de virkelig i Gjennemsnit oppebære, og naar man regner fra den bedst Gagerede blandt dem, Grovsmedemesteren, og ned til den ringeste Arbejder, vil man finde, at, hvad de egentlig faae, er 174 Rbd.; foruden disse 174 Rbd. er der 20 Rbd., som Ministeriet vurderer deres Huus at være mere værd, end de betale derfor. Der kan være deelte Meninger om dette Punkt, og jeg tør vel sige, at det er ikke for lavt anslaaet, naar man seer hen til, at de maae bygge meget væsentligt paa de Boliger, de faae, men, tage vi disse 20 Rbd. for godt, bliver det dog kun en Gjennemsnits Betaling af 194 Rbd., og jeg behøver ikke at sige Dem, at dette ikke er Meget her i Kjøbenhavn; i det private Liv, der kan man ikke have nogen Arbejder for denne Sum som Gjennemsnitssum for Arbejder og Bestyrer til-